

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 233.632 van 26 januari 2016

in de zaak A. 217.371 /IX-8742

In zake: Marc THYBAUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Brabanter
kantoor houdend te 1730 Asse
Stationsstraat 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de NV PROXIMUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 oktober 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “[d]e administratieve beslissing genomen door Proximus – nv naar publiek recht – dd. 24/08/2015 waarbij [Marc Thybaut] met het ontslag [...] wordt bestraft”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 januari 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christ'l Verleyen, die *loco* advocaat Jan De Brabanter verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Vincent Vuylsteke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is statutair ambtenaar bij de nv van publiek recht Proximus. Hij is er tewerkgesteld als beheerder klantendossiers.

3.2. In 2008 wordt voor het eerst melding gemaakt van ongepast gedrag van verzoeker op het werk (onder meer “het nabootsen van collega’s” en “telefoonspelletjes”).

Volgens de verwerende partij wordt verzoeker daarover aangesproken en worden mondelinge afspraken gemaakt, die evenwel door verzoeker niet worden nagekomen.

3.3. Op 24 september 2009 wordt een afsprakencontract met verzoeker gesloten. Met dit contract beoogt de verwerende partij “afspraken schriftelijk te herhalen en er disciplinaire maatregelen aan te koppelen indien er doelbe-

wust opnieuw ontoelaatbaar gedrag gesteld wordt na ondertekening van dit afsprakencontract”.

3.4. Na nieuwe klachten over ongepast gedrag vraagt de hiërarchische meerdere op 27 maart 2013 aan verzoeker een vraag- en antwoordformulier daarover in te vullen.

Verzoeker geeft daaraan gevolg.

3.5. In het kader van “een met redenen omklede klacht wegens geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag” wordt verzoeker op 1 augustus 2014 geïnterviewd door de preventieadviseur. De desbetreffende klacht ten aanzien van verzoeker is vierledig: “slag in het gezicht”, “belspelletjes (anonieme telefoonoproepen)”, “ergerlijke ‘echo’ en ‘herhalingen’ door MT van woorden en geluiden die [AV uitbrengt]” en “vernederend en grof taalgebruik”.

Het eindrapport van de preventieadviseur van 6 januari 2015 vermeldt als conclusie bij de synthese en analyse van de feiten:

“De elementen van geweld en pesterijen op het werk zoals omschreven door de wet, werden bevestigd zowel door de verklaring van de aangeklaagde zelf als door de getuigen.

Aangeklaagde ontkent zijn gedragingen niet maar probeert ze te minimaliseren dmv woordspelingen (... een zwaaibeweging tot op 15 cm van het gezicht die vervolgens afgewerkt wordt met een aanraking van de wang...). Hij catalogueert zijn acties onder spelen, gevoel voor humor en normaal gedrag. Voor de redenen/oorzaken van zijn (MT) gedrag haalt hij stress- en omgevingsfactoren (bv. lawaai) aan of stelt hij dat iedereen het doet.

MT wordt door de collega's (bevroegde getuigen) als een intelligent en competent man gezien die echter zijn grenzen niet kent, hen het bloed van onder de nagels haalt (tot ruzie toe), spot met de zwakheden en zelfs fysieke gebreken van anderen en niet weet van stoppen. Dit heeft tot gevolg dat ze zelf naar oplossingen zoeken dmv verwijdering en afstand nemen van MT. Getuigen bevestigen dat de 8 maanden afwezigheid van MT een verademing voor het team was en dat de sfeer op de dienst totaal anders en positiever was.

Dit gebrek aan inzicht en gedragsverandering bij MT merken we ook in het kader van de pogingen die het bedrijf (CCA management en HR) al ondernam tav MT.

Op 27/03/2013 krijgt MT een vraag en antwoord (V&A) formulier van DB (zijn N+1) in samenspraak met HR. Dit omdat er niet alleen klachten van AV maar ook van andere collega's waren.

[...] In het antwoord dat MT geeft op de V&A, gebruikt hij gelijkaardige argumenten als voor dit klachtendossier nl. hij is de zondebok, de anderen hebben geen gevoel voor humor, hij voelt zich geïrriteerd door lawaai (omgeving en collega's)."

De conclusie en aanbevelingen van de preventieadviseur luiden:

"Conclusie

Op basis van de synthese en de analyse van de feiten en op basis van de gegevens die ter onzer beschikking zijn, kunnen we besluiten dat als we de zaak globaal bekijken het hier gaat om een geval van geweld en pesterijen op het werk, zoals gedefinieerd in de desbetreffende wetgeving.

[...]

Aanbevelingen

[...]

b. De aangeklaagde (MT)

Verwijderen uit dienst en strikte opvolging van actieplan rond persoonlijk gedrag."

3.6. Vervolgens beantwoordt verzoeker een vraag- en antwoord-formulier betreffende de vastgestelde feiten dat hij vanwege zijn hiërarchische meerdere heeft ontvangen.

3.7. Op 26 januari 2015 stelt de hiërarchische meerdere van verzoeker een onderzoeksverslag op zoals bedoeld in artikel 111 van het administratief statuut, dat de tuchtregeling betreft.

Dat verslag geeft een "[o]mschrijving en chronologie van de feiten". Als feiten worden vermeld:

"Geweld en pesterijen op het werk:

- geweld: het toebrengen van een slag in het gezicht;
- belspelletjes: het herhaaldelijk anoniem opbellen van het slachtoffer en terug neerleggen;
- ergerlijke 'echo's' en herhalingen: het herhaaldelijk nabootsen van geluiden en handelingen van het slachtoffer en het [nabouwen] van woorden of zinnen."

3.8. Op 24 februari 2015 stelt de hiërarchische meerdere voor om aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag op te leggen.

Verzoeker ondertekent dit tuchtvoorstel diezelfde dag nog voor ontvangst en vraagt om te worden gehoord.

3.9. De hoorzitting heeft plaats op 6 maart 2015. Verzoeker legt een verweernota neer.

3.10. Op 24 maart 2015 beslist de benoemende overheid om verzoeker de tuchtstraf van het ontslag op te leggen.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Gelet op de inhoud van het onderzoeksrapport.

Gelet op het door de hiërarchische meerdere van niveau 1 opgestelde strafvoorstel.

Gelet op het verslag van de hoorzitting tot rechtvaardiging, gehouden op 6/3/2015 en de door verschijnende partij gedeponeerde documenten.

Overwegende dat uit voorgelegd dossier blijkt dat de aangevoerde feiten vaststaan, namelijk het pesten van een collega door de op rubriek A van onderhavig formulier beschreven gedragingen.

Dat uit het verslag van de hoorzitting tot rechtvaardiging blijkt dat de heer Thybaut bepaalde aspecten van het onderzoek bekritiseert maar de hem ten laste gelegde feiten erkent; dat hij in zijn conclusie stelt dat hij zelf beseft dat ‘hij te ver gegaan is’.

Dat de heer Thybaut bedenkingen heeft ‘met het onmiddellijke repressief karakter van de aanpak’; dat de N+1 terecht stelt dat betrokkene meermaals uitdrukkelijk op zijn gedrag van pesterijen en op de last ervan bij zijn collega’s werd gewezen, waarmee hij geen rekening had gehouden.

Dat geen verbetering optrad en de heer Thybaut welbewust zijn collega bleef pesten.

Dat deze gedragingen en de herhaaldelijk karakter van de feiten het noodzakelijk vertrouwen van de werkgever hebben onherroepelijk aangetast.

Dat artikel 53 van het arbeidsreglement van Belgacom elk feit van geweld of pesterijen op het werk als een dringende reden [beschouwt] die elke professionele samenwerking tussen Belgacom en de werknemer onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt.

Overwegende dat de vastgestelde grieven een inbreuk vormen op artikel 101 van het administratief statuut, die onder toepassing van artikel 104 van dit statuut valt.

Gelet op de bepalingen van de artikelen 101, 104, en 111 tot 118*bis* van het Administratief Personeelsstatuut;
Gelet op deze overwegingen,
Beslis ik,
Dhr Thybaut Marc, Technicus, [...], voor de begane inbreuk te straffen met het ontslag. (art. 113 7° van het Administratief Personeelsstatuut)”

3.11. Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de raad van beroep van de nv Proximus.

Het proces-verbaal van de zitting van de raad van beroep van 15 juni 2015 vermeldt dat “[a]ls gevolg van een staking van stemmen (6 stemmen vóór en 6 stemmen tegen) [...] de Raad van Beroep geen advies [kan] uitbrengen”.

3.12. Op 16 juni 2015 vraagt de raadsman van verzoeker “een nieuwe bespreking of overleg, alvorens de finale beslissing wordt genomen”.

3.13. Op 8 juli 2015 heeft een “meeting” plaats van verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, en enkele vertegenwoordigers van de verwerende partij, onder wie de *chief human resources officer* van de nv Proximus.

3.14. Op 24 augustus 2015 beslist de *chief human resources officer* “de oorspronkelijke beslissing van de benoemende overheid van 24 maart 2015 te handhaven waarbij [verzoeker] met het ontslag (art. 113, 7° van het Administratief Personeelsstatuut van Proximus) wordt bestraft”.

Deze beslissing maakt het formele voorwerp uit van de voorliggende vordering.

3.15. Op 26 augustus 2015 beslist de benoemende overheid dat verzoeker “wordt ontslagen bij tuchtmaatregel met ingang van 1 september 2015”.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van de verwerende partij

5. De verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoeker bijna zestig dagen heeft gewacht om zijn verzoekschrift bij de Raad van State in te dienen en dat verzoeker de spoedeisendheid van zijn vordering niet aantoont en in zijn verzoekschrift zelfs geheel onbesproken laat. Zij besluit daaruit dat niet is voldaan aan de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid.

Beoordeling

6. Zoals *sub* 4 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

7. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij bij de Raad van State toevalt om aan de zaak eigen en specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een (voortdurende) tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

8. Uit het voorgaande volgt dat een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing beoogt te verkrijgen, ertoe gehouden is in haar verzoekschrift een uiteenzetting op te nemen die betrekking heeft op de voorwaarde van de spoedeisendheid waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

9. In dit geval moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen uiteenzetting aan de voorwaarde van de spoedeisendheid heeft gewijd. Het blijkt ook niet dat hij onder enig ander onderdeel van zijn verzoekschrift aannemelijk probeert te maken dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

10. De afwezigheid van enige uiteenzetting over de voorwaarde van de spoedeisendheid in het verzoekschrift noopt tot het besluit dat de spoedeisendheid van de vordering alleszins niet wordt aangetoond.

11. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 januari 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys